

TISĂ ȘI IENUPER LA CISLĂU (BUZĂU)

de Ing. S. PAȘCOVSKI

Din tot ce știm azi asupra răspândirii tisei (*Taxus baccata* L.) în țară, în Vechiul Regat mai ales, suntem înclinați a o considera drept o specie legată de regiuni muntoase. Astfel, Dr. D. Grecescu chiar îi precizează aria prin « regiunea montană subalpină », care după definiția lui începe pe la 600—700 m altitudine¹⁾. P. Enculescu o consideră specifică subzonei pădurilor de conifere și rară în partea superioară a subzonei fagului²⁾. Localitatea Cislău (jud. Buzău) nu figurează la nici unul din acești autori ca stațiune precis indicată; iar consultând harta lui P. Enculescu vedem că s'ar afla exact în mijlocul subzonei fagului, prin urmare stațiunea, nu se încadrează nici afirmației generale citată mai sus, relativ la prezența tisei în această subzonă. De asemenea, nici alți autori n'o menționează la Cislău.

Este, deci, deosebit de interesant faptul că găsim aici o stațiune izolată, unde această specie crește în abundență. Se găsește în trupul de pădure Cislău-Tronari, pe « Izvorul cu Brazi » (numele se datorește desigur tot tisei). E o vale îngustă și umbrită; expoziția generală, nordică; terenul, extrem de accidentat, cu multe văi secundare, despărțite de picioare înguste cu versanții foarte repezi; în sus, valeda întreagă se înfundă într'o mare ruptură de teren, zisă « Râpa cu Brazi ». Arboretul: codru bătrân de fag, cu ceva paltin de munte, paltin de câmp, sorb, mestecăcn, jugastru, ulm de munte, măr pădureț, carpin; pe alocuri, pâlcuri de plop tremurător; subarboretul: păducel, sânger, lemn căinesc, mojdrean; pe muchi, drob (*Cytisus nigricans* L., C.

¹⁾ *Conspectul Florei României*. București, 1898, pag. 537 și 666.

²⁾ *Zonele de vegetație lemnoasă din România în raport cu condițiunile oro-hidrografice, climatice, de sol și de subsol*. București, 1924, pag. 96 și 127.

leucotrichus Schur.) și cătină (*Hippophaë rhamnoides* L.); pe văi, se mai adaugă aninul alb și răchită (*Salix purpurea* L.).

Tisa crește ca subarboret pe o întindere de cca. 10 ha; este localizată mai ales pe valea principală, unde primul exemplar, un puet tânăr, l-am găsit la 504 m alt. Dela 425 m alt. începe tufărișul continuu, apărând și exemplarele mari, printre care terenul e acoperit cu pueți și lăstari tineri. Foarte multe exemplare, mai ales tineret, se ridică și

Fig. 1. — Coastă acoperită de tufăriș de Tisă. În colțul de sus, stânga, se văd crengile unui exemplar mai mare

Abb. 1. — Ein Abhang bedeckt mit Gestrüpp der Eibe. In der oberen linken Ecke sieht man Ästchen eines der grössten Exemplare

pe văi secundare. Pe muchi, din contră, se găsesc mai mult tise bătrâne, mult ramificate, cu crengile inferioare pletoase, întinse în jos. Exemplarele mari se mențin până la cca. 485 m alt., iar de acolo în sus, până pe la 510 m urmează tufărișul des, format din tineret; în fine, și mai sus: tufe izolate pe marginile Râpei cu Brazi; ultimele, la 525 m; dintre ele, una, crescută într'un pâlce de plop tremurător, este destul de mare.

Majoritatea tiselor mari sunt stufoase, ramificate dela bază; unele sunt, cu siguranță, buchete de lăstari; altele au o singură tulpină

acoperită cu crăci până jos. În general, ajung la 25—30 cm diametru la tulpină; unele, chiar mai mult; cea mai mare, crescută asimetric, are la bază 37—44 cm. Exemplarele tinere, răspândite peste tot, provin și din sămânță și din lăstar. Se observă, deasemenea, un fel de marcotaș natural: ramurile lungi culcate pe pământ se acopăr în parte de litieră și tericiu, prind rădăcini și apar mai târziu ca plante izolate. Regenerarea prin sămânță pare a fi destul de activă; sunt foarte mulți pueți

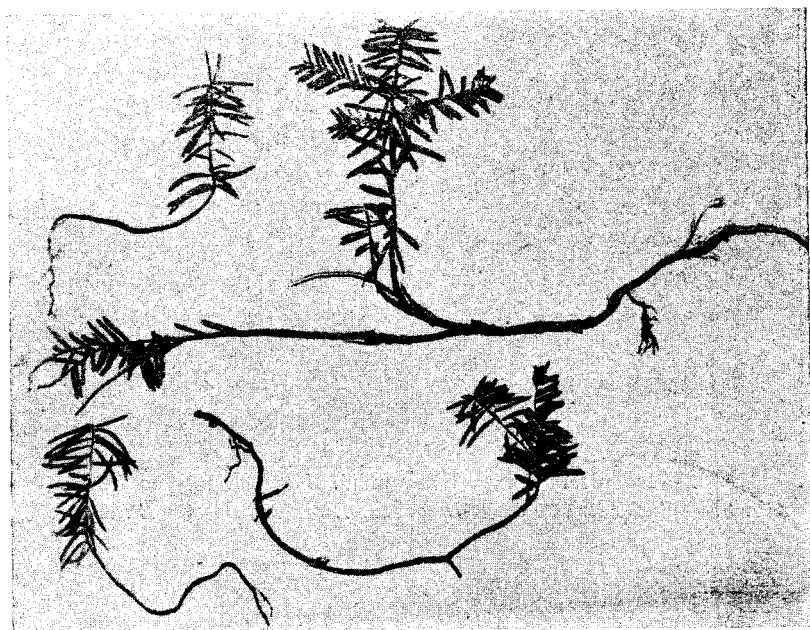

Fig. 2. — Pueți de Tisă. Exemplarul cel mai mare prezintă începutul de marcotaș: ramura orizontală era acoperită de pământ, rămânând liber numai vârful ei.

Abb. 2. — Eibepflanzen. Das grosse Exemplar zeigt den Anfang einer Ausläuferbildung; der wagrechte Zweig war mit Erde bedeckt, nur die Spitze war freigeblieben

mici. În anul curent (1936) a fost, probabil, o fructificație cu totul slabă; n'am văzut decât 2—3 exemplare cu fructe și ce e mai curios, dintre cele mai mici, înalte abia de 70—80 cm.

În ce privește ienuperul (*Juniperus communis* L.), găsim la P. Enculescu ¹⁾ date pozitive asupra prezenței lui, începând din partea

¹⁾ *Op. cit.*, pag. 86—87 și 121.

mijlocie a subzonei fagului (pe hartă însă limita ienuperului este trasată mai sus, de ex. pe Valea Buzăului cu mult mai sus de Cislău, destul

Fig. 3. — Ienuper în Poiana Nicovanului. Exemplarul cel mai mare
Abb. 3. — Wacholder in Poiana-Nicovanu. Eines der grössten Exemplare

Fig. 4. — Ienuper în Poiana Nicovanului
Abb. 4. — Wacholder in Poiana-Nicovanului

de aproape de limita subzonei coniferelor). Totuși, fiindcă fenomenul nu este general, e indicat să se inventarieze toate punctele unde are loc.

La Cislău găsim ienuper în pădurea Aninoasa, în Poiana Nicovanului. Terenul este o coastă ușor înclinată; alt. 530—540 m. Am văzut, cu totul, aici, patru exemplare de iepuper; unul la capătul de jos al poienii (expoziția estică), cel mai mare din toate, crescut stufos, înalt de cca. 2 m; alte trei, la capătul de sus (expoziția nordică), din care unul aproape tot atât de mare ca primul, celelalte două, mici, tărătoare. Exemplarul cel mai mare în toamna 1936 avea multe fructe și de unu și de doi ani.

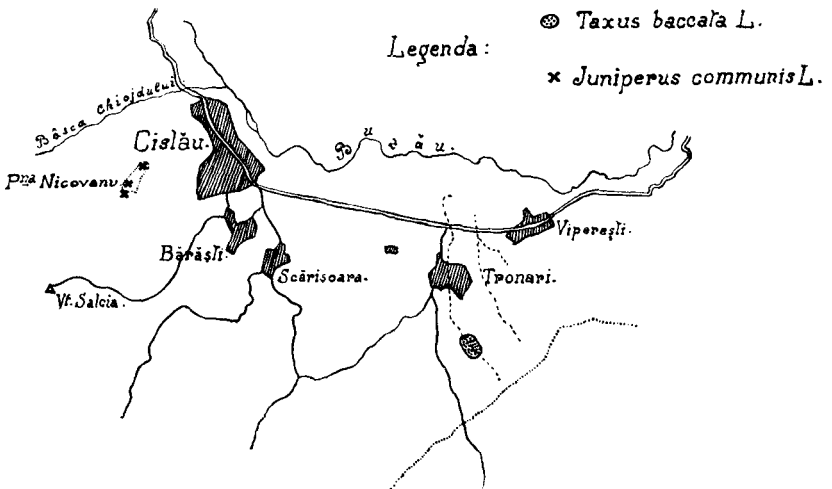
Se zice, că în trecut au fost mai mulți ienuperi în această poiană. Unul, scos de aici și plantat în curtea ocolului silvic Cislău, a crescut frumos, luând forma de arboraș.

Arboretul înconjurător este compus din fag, gorun, plop tremurător etc.; în poiană, mult mesteacăn și anin ¹⁾.

¹⁾ Aici s'au găsit exemplare foarte interesante de anin, asupra cărora voiu relata mai amănunțit cu altă ocazie.

Stațiuni de rășinoase
în împrejurimile Cislăului.

Scara 1:200.000

Die Verbreitung der Nadelholzarten in der Umgebung von Cislău

ZUSAMMENFASSUNG.

EIBE UND WACHOLDER IN CISLÄU (BUZĂU)

von Forsting. S. PAȘCOVSKI

Der Verfasser beschreibt ein in der Literatur der Eibe unbekanntes Gebiet bei Cislău (Bezirk Buzău). Die Eibe kommt hier in den Buchenwäldern in 405 bis 525 m Seehöhe vor. Die Fläche, auf welcher sie sich erstreckt, beträgt zirka 10 ha; sie bildet ein dichtes Gesträuch, an dessen Rändern einige einzelstehende Exemplare zu finden sind. In der Mehrzahl sind es junge Exemplare die von Samen, Ausschlägen oder von Ausläufern herkommen; man findet auch wenige ältere Exemplare, grösstenteil als Gesträuch gewachsen, welche einen Durchmesser bis zu 40 cm erreichen. Dieses Gebiet ist durch die Tatsache interessant, weil es sich in der Mitte der Unterzone der Buchenwälder befindet, in der Nähe der Steppengrenze, welche hier den Rand der Hügel erreicht.

In der Nähe von Cislău befindet sich auch ein Gebiet mit Wacholdersträuchern, heute sind es nur vier Exemplare noch auf einer Waldwiese (man sagt, früher waren es mehrere). Die umgrenzenden Bäume sind Buchen in 530 bis 540 m Seehöhe. Das Wacholderstrauchgebiet der Buchenzone ist zwar in der Literatur bekannt, jedoch die vorliegende war bis jetzt noch nicht genannt.
